

VĚTRNÍK

Ročník LVI.

Pondělí 6. října 2025

číslo 4.

Roprachtický starosta zaskočil za Jackmana

Všimla jsem si, že souběžně s divadelní přehlídkou probíhá ve Vysokém nad Jizerou také přehlídka filmových muzikálů. Všimli jste si také? Včera se před divadlem Krakonoš na chvíli rozzářilo řecké slunce a muzikál *Mamma Mia!* Dnes jsme zamířili na druhou stranu zeměkoule. Muzikál *Největší showman* (*The Greatest Showman*, 2017) se nezalekl ani hrozičího deště. Phinease Taylora Barnuma, kterého na stříbrném plátně ztvárnil Hugh Jackman, si tentokrát v červeném fráčku stříhl starosta Vesnice roku 2025 Libereckého kraje — Roprachtic Zdeněk Petřina. Roprachtická Poupata, jak se skupina tančících žen několika věkových kategorií jmenuje, jsou příjemným osvěžením letošního vítacího ceremoniálu. Jste také zvědaví, do jakého muzikálu nás pozvou dnes?

pondělí 6. října 2025		
kdy	co	kde
9:30	roborový seminář	malý sál
9:30	Andulka a loupežníci	velký sál
10:00		
10:30	Velké Opatovice	
11:30	loučení Klapý	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičárna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vitání Velké Opatovice	před divadlem
20:00	Pozor, natáčíme!	velký sál
20:30		
21:00	Velké Opatovice	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Velké Opatovice	malý sál

Recenze: Luděk Horký

Marcin Szczygielski: *Skořápka*

Rádobydivadlo Klapý

Rádobydivadlo není na Krakovské divadelní podzimní nováčkem a předchází ho pověst souboru, který svými inscenacemi rád dává podnět k zamyslení. Když zařadí na svůj repertoár komedii, většinou jde o hru, která proudem vtipných dialogů strhává diváky k důležitým životním tématům, jež jsou skryty pod povrchem komického příběhu ve spodních vodách inscenace. *Skořápka* má být nepochybně takovým případem.

POKUD DÁME ŠANCI TOMU DRUHÉMU, TEN DRUHÝ JI DÁ NÁM

Je až překvapivé, že Polsko, se kterým sdílíme dějiny střední Evropy i geografickou hranici, je nám v řadě směrů kulturně vzdálenější než naši západní sousedé. Minimálně dramaturgie českých nejen amatérských divadel to dosti přesvědčivě potvrzuje. Čas od času se v českém kulturním prostředí sice vyskytne nějaké polské jméno na obálce knihy či v divadelním programu, ale je to spíše výjimka. Dramaturgie Rádobydivadla je v tom směru tedy nesporně objevná.

Autorem *Skořápky* je polský spisovatel Marcin Szczygielski. Narodil se v roce 1972, což ho řadí ke střední generaci tvůrců současné polské literatury. Jde o muže mnoha profesí, přičemž zásadním způsobem ho zformovala práce žurnalisty. Už od svých

dvaceti šesti let dva roky umělec vedl polskou edici měsíčníku *Playboy* a současně pravidelně publikoval v několika dalších periodikách. Jako spisovatel debutoval v roce 2003 románem *PL-BOY*, do něhož otiskl zkušenosti redaktora elitního pánského časopisu, aby dal vzniknout trefné groteskní satiri na poměry v časopisecké žurnalistice.

PL-BOY měl úspěch, který Szczygielského povzbudil k další práci – napsal pokračování a pomalu se začal odklánět od žurnalistiky k romanopisectví. Etabloval se románem *Berek* z roku 2007, který se rychle stal klasikou moderní polské LGBT literatury. Szczygielski v něm otevřeně vypráví o konfrontaci mladého gaye se starší konzervativní polskou katoličkou. Román se stal hitem a nastartoval Szczygielského kariéru na plné obrátky. Na svůj románový debut Szczygielski navázal cyklem próz, ve kterých pod názvem *Kroniki Nierówności* bojoval proti jakékoli formě diskriminace, intolerance a nepochopení.

Protože byl nejen spisovatelem, ale také synem herce a zpě-

vačky, inklinoval k divadlu. Zhruba rok po vydání *Berka* přepsal román do divadelní podoby. A právě tato adaptace se stala určitým předobrazem nebo přesněji předskokanem *Skořápky*. Rovněž ona se zakládá na vyhraněném charakterovém protikladu dvou postav, které svede dohromady zdánlivá náhoda, aby díky tomuto osudovému setkání postupně přehodnotily své životy, odhalily, co skrývají ve svých skořápkách a především – transformovaly své životní postoje.

V tomto případě jde o protikladné ženy, pravidelně se setkávající v knihovně. Obě jsou každá jiným způsobem osamocené a obě zastávají velmi protikladný postoj ke světu okolo sebe. Během příběhu se sblíží a jedna druhou ovlivní k přehodnocení hodnotového žebříčku i životního přístupu. Nechybí křehký motiv lesbické lásky.

Szczygielski aplikuje při psaní svéráznou autorskou metodu. Naslouchá svým postavám a nechává je – bez zbytečných stylistických zásahů – svobodně se rozvíjet. V jeho dramatických textech nejde o příběh, ale o zkoumání lidských bytostí. A o dešifrování ma-

sek, za kterými se skrývají.

Na začátku hry vedle sebe postaví na scénu dva extrémní typy, vykreslené na hraně karikatury, aby je vzápětí začal před očima diváků krok za krokem přeměňovat v povahově bohaté charaktery. Typy jsou demaskovány jako mimikry. Forma se tu stává obsahem, protože cílem autora je ukázat, jak v běžné životní praxi zastíráme své komplexy předstíráním. Jak aplikujeme sebeklam coby účinnou sebeobranu před poklesem vlastního sebevědomí.

Výše uvedená autorská metoda je podle mého názoru současně darem i prokletím. Na jednu stranu tento volný záznam myšlenek postavy vede ke zvýšení její autenticity, na druhou stranu značně rozvolňuje dramatickou stavbu. Vývoj postav od typu k charakteru je realizován prostřednictvím dialogů, které sice nepostrádají určitou lehkost a vtip, svědčí o jejich psychologické jemnosti a o autorově hluboké znalosti lidí, ale chybí jim dostatečná strukturální výstavba. Nejsou důsledně pointovány v jednotlivých dramatických situacích. To je velká rezerva, jejíž překonání zůstává na bedrech režiséra a hereček dvou hlavních rolí.

Obě herečky odvedly ve Vysokém nad Jizerou nadstandardní herecké výkony. Petra Matáková v roli Roxany Klíčkové využila výhodnou startovní pozici, kdy začíná skutečně na hranici karikatury mondénní kokety, aby postavu krok za krokem obohacovala o hlubší charakteristiku. K tomu využívá podtexty, pauzy a psychologickou drobnokresbu vyvěrající

z vnitřních motivací.

Naproti tomu Lenka Svobodová Šťastná coby Halina Kocembová ani na začátku hry není zcela zbavena sebevědomí a má tedy start o něco těžší – přesto svůj oblouk proměny zakomplexovaného ošklivého káčátka v hrdou labuť postupně suverénně vyklene. Vedle psychologie častěji používá i vnější prostředky a herecký komentář – pro zpracování informace, že by jí slušela červená barva se před zrcadlem tulí k červenému polštářku nebo při odpovědi na otázku, jestli nechtěla nikdy děti, pohoupává knihovnickým nákupním vozíkem jako kočárkem atp.

Režisér Jaroslav Kodeš správně pochopil, že motiv lesbické lásky není autorem v textu příliš dobře vybudován, že se vynoří jako blesk z čistého nebe, a tak odsunul jeho význam do pozadí. V inscenaci je zpracován jako latentní, skrytý mezi řádky. Ve vztahu obou postav pak nejde přímočaře o lásku se sexuálním podtextem, ale o lásku přátelskou, o odhodlání dvou žen, z nichž jedna na začátku hry po mateřství toužila a druhá se bála vychovávat společně dítě. O rozhodnutí skoncovat s vnitřní osamocенostí prostřednictvím nového silného ženského kamarádství.

Téma je zpracováno působivě, snad jen se dvěma drobnými výhradami. Tou první je obsazení postavy Marka věkově neodpovídajícím hercem. Pavel Macák působí na scéně jako člověk o dvě generace starší nežli Hali-

na, a když s ním Halina začne chodit, těžko to může být pro Roxanu signálem trvalého uzamčení snů o společném bydlení obou kamarádek. Působí to spíše úsměvně. A zadruhé – závěrečný dialog o vyfouknutém vajíčku proměněném v kraslici působí svým zpracováním snad až příliš sentimentálně.

Celkově se režie opírá o dobře vymyšlenou minimalistickou výpravu (scéna a kostýmy Gabriela Pojerová). Důraz je kladen na židle s proměnlivými potahy, vozík a rekvizity. Scénografie je vzdušná a funkční – ponechává patřičný prostor herečkám, fokusuje na jejich výkony. Rovněž autorská hudba Jiřího Strohnera dobře vystihuje atmosféru hry i jednotlivých situací. Inscenace rozhodně stojí za vidění.

KDP mladým

Třetí divadelní představení, které jsme viděli v rámci KDP, se jmenovalo *Skořápka*. Byla to komedie s hlubším významem, která nesla poměrně vážná témata. Scénografie byla prostá, avšak maximálně využitá. Scéna byla přehledná a rovnoměrně zaplněná hereckou akcí. Práce se světlý podtrhávala děj a byla dynamická. Jednoduchý hudební motiv udával časové posuny. Herecké výkony obou hlavních ženských postav byly obdivuhodné, zároveň jsme kvitovali jejich vývoj.

Hra byla ve všech směrech skvěle zvládnuta.

#KDPmladým #daddyissues #koberec

Půdičkáři

Diskutující se shodli, že představení stojí na skvělých a vyrovnaných hereckých výkonech obou hlavních hereček, které jsou uvěřitelné. Každá z postav i jejich vzájemný vztah projdou čitelným vývojem. Scéna výborná, v jednoduchosti je krása.

Pro část diskutujících se na konci až příliš dojily emoce přes sentiment a jako nadbytečné vnímáme herecké provedení přestaveb.

Klapáci po osmnácté aneb když Skořápka změkne

„Dobré odpoledne, vážení divadelní přátelé,“ začal své vítání Vladimír Vodsedálek za přípravný výbor OS Větrov a hned s úsměvem přiznal, že má obavy, aby svůj projev vůbec dokončil. „Dnes by bylo zcela jasné, kdo je tady nejslabší a dostane padáka,“ prohodil s narážkou na to, že proti němu stojí trojice takřka nepřekonatelná: česká herečka Zuzana Slavíková, téměř profi speaker z SČDO Lukáš Frydrych a – především – Rádobydivadlo Klapý, které přijelo se svou *Skořápkou* v režii Jaroslava Kodeše.

„Klapáci, vás tady vítat je skoro nošení dřeva do lesa,“ pokračoval Vodsedálek. „Jste tu po osmnácté, poprvé jste k nám přijeli v roce 1987 se *Zdí*. A dnes? *Skořápka*. Jestli jste trošku nezměkli, no nevím...“

Těžko říct, zda změkli. Faktem ale je, že Rádobydivadlo Klapý patří mezi legendy Krakonošova divadelního podzimu: sedmnáct účastí na Jiráskově Hronově, cesty do zahraničí, a především velká šíře repertoáru – například *Vrhač nožů*, *Lorca*, *Myš*, *Dlouhá cesta*, *Vassa*, *Rozmarné léto*, *Romance pro křídlovku*... A také malý rekord – Klapáci jsou aktuálně na děleném čtvrtém místě v počtu účastí na KDP. „Přál bych vám,

abyste se dostali na druhé. Kdybych vám přálo to první, nebylo by to upřímné,“ dodal Vodsedálek s pobavením a pohledem směrem k domácím.

Zuzana Slavíková, host večera, se usmívala s noblesou sobě vlastní a – jak poznamenal řečník – „nechala ho domluvit“. Vzpomněl při té příležitosti i na herecké osudy postižené rolí: „Vzpomínáte na Václava Lohniského, který zůstal Huje-rem? Nebo Jaromíra Crhu – jméno možná neznáte, ale starý Brůna za *Studně* vám už něco říká. Paní Slavíková chtěla být právničkou. Asi jsme přišli o dobrou právničku, ale získali jsme vynikající herečku.“

A pak už mikrofon převzal Lukáš Frydrych za SČDO: „Počasí je pršavé, ale divadelní. Až vstoupíte do této krásné stoleté dámy s balkónkem, nezapomeňte, že v prvním patře je hospůdka Ve stoletém baráku.“ A pak dodal prosbu směrem k herečce, která má za chvíli mluvit o sobě, svých rolích a kariéře na besedě, aby po návratu do Prahy uspořádala podobnou besedu „o nás, o ochotnících“.

Klapáci nakonec potvrdili, že letos opravdu přijeli s „mírumilovným“ titulem. Jak konstatoval Ladislav Valeš: „Tentokrát jsme s sebou nepřívezli žádné nože, žádnou krev, žádná vztahová dramata. Jen milý příběh.“

(jn)

Zuzana Slavíková: Od práv k divadlu

Herečka, moderátorka a dabérka Zuzana Slavíková přijela do Vysokého nad Jizerou s úsměvem. V nedělním odpoledni se na jevišti divadla Krakonoš ohlédla za svými začátky, přiznala, proč nikdy nechtěla být herečkou, a vysvětlila, jak i děkovačka může být pro herce tím nejdojemnějším okamžikem.

Divadlo Krakonoš se v neděli odpoledne proměnilo v místo, kde se místo zkoušek a kulis mluvilo o herectví, odvaze i o tom, že někdy život napíše nejlepší scénář sám. Hostem 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu byla herečka, moderátorka a dabérka Zuzana Slavíková – žena s nadhledem, přesností právničky, kterou se nikdy nestala, a humorem, který by rozesmál i nejpřísnějšího režiséra.

Na jevišti divadla Krakonoš usedla do křesla, kde ji zpovídal předseda lektorského sboru, režisér Milan Schejbal. Záda jí kryl kostýmní výtvarník, scénograf, dramaturg a režisér Miroslav Král, známý v divadelních kruzích prostě jako král Miroslav.

Řeč přišla na Zuzaniny začátky. S úsměvem přiznala, že herečkou vlastně být nechtěla.

„Měla jsem ráda zvířátka. Tatínek ale rozhodl, že budu studovat práva,“ prozradila. Jenže – jak už to

až do chvíle, kdy hrála po boku Vlasty Fabiánové a Ladislava Lačného. „Tehdy jsem při děkovačce najednou cítila, že jsem byla součástí něčeho výjimečného. Možná jsem trochu pomohla k tomu, aby divácký zážitek byl nezapomenutelný. A ten pocit mě dojal natolik, že jsem pochopila, proč má i děkovačka svůj smysl.“

A když se po besedě Zuzana Slavíková s úsměvem rozloučila, bylo jasné, že i ve Vysokém by si zasloužila děkovačku. Takovou, co potrvá o pár vteřin déle – prostě z vděčnosti, že přivezla kousek divadelní moudrosti i humoru, který nezná blackout.

(jn)

v životě bývá – pro velký zájem se na právnickou fakultu nedostala. Nastoupila proto do Českého rozhlasu Brno. „A odtud už to byla vlastně celkem logická cesta na JAMU,“ dodala s pobavením. „Vzali mě, a tak jsem teda herečka.“

Jako začínající herečka prý bojovala se třemi věcmi – studem, respektem ke zkušenějším kolegům a strachem, že se před nimi znemožní. Všechno ale postupně překonala a na jevišti Mahenova divadla v Brně si zahrála řadu výrazných rolí.

Zuzana Slavíková se podělila i o jednu osobní zkušenost: „Nejhorší představení jsou 25. prosince,“ řekla bez váhání. „Na jevišti i v hledišti jsou unavení, přejedení lidé, kteří by byli nejraději někde jinde.“ Vánoční atmosféra prý divadlu zrovna nesvědčí – zato humor a lehká sebeironie ano.

Naopak s nadšením zavzpomínala na Poláčkovo léto v Rychnově nad Kněžnou, u jehož zrodu stála a kam řadu let v létě jezdila hrát. „Jednou jsme tam hráli Jiráskovu *Lucernu* pod velkou lípou – to byla čirá nádhera. Návrat ke kaširovanému stromu v divadle už pak nebyl tak poetický,“ dodala s úsměvem.

Slavíková i Schejbal se shodli, že nemají rádi děkovačku. Zuzana přiznala, že se jí dlouho vyhýbala,

Blackout? Nevadí, máme svíčky i slivovici!

Hrozba blackoutu číhá ze všech stran – a protože přípravný výbor Krakonošova divadelního podzimu nic neponechává náhodě, vzal si ji k srdci. Na rozloučenou se soubory proto připravil dárek, který má, jak se říká, váhu. Důslova.

Každý soubor si odvezl betonový svícen se čtyřmi svíčkami, aby bylo jasno, že zkoušet se dá i tehdy, když elektřina odmítne spolupracovat. A aby nezůstal jen u romantického přitnutí, přidal Svaz českých divadelních ochotníků v osobě Vladky Kodouškové i praktický doplněk – krabičku zápalek. Takže pokud kdekoli vypadne proud, herci mohou dál pilně zkoušet nový titul, se kterým se budou snažit probíjet na KDP.

Chvilí to ovšem vypadalo, že soubor BLIC o svůj svícen přijde. Matka Svatka jej sice slavnostně přinesla, vybraného člena souboru upřímně olíbala, ale pak se otočila na podpatku – a se svícem odcházela. Vzápětí si sice svou chybu uvědomila, ale... znáte to. V tu chvíli by se i beton rozesmál. Nakonec se svícen přece jen ocitl

v těch správných rukách. To by si národ divadelní na to posvítíl, kdyby ne!

Režisérka se ovšem také do-

čkala. Standa Mareš, generální prezident Vobskočáku, rozšířil její vybavení o nové desky na texty a pár drobností do souborového fundusu. Včera to byla dvojice čajových šálků a vojenské košile. Pravda, ve velikosti menšího školáka, ale kdo ví – třeba se hodí do nějaké poetické miniaturny nebo absurdního dramatu o armádě.

A protože Standa ví, že každé divadlo potřebuje i něco pro duši (a někdy i pro hlasivky), přidal na závěr ještě čtyři tajemné zkumavky naplněné tekutinou podezřele čirou. S vážnou tváří prohlásil, že jde o originální životabudič z moravských lékáren. Doporučil, aby je Divadlo BLIC v případě pochybností raději nevylévalo, ale vrátilo. Obsah prý tvoří slivovice s ženšenem – unikátní lék na nachlazení, trému i dlouhé cesty domů.

A tak zatímco venku hrozí blackout, v zákulisí KDP to září, voní po švestkách a zní smíchem. Protože ve Vysokém platí jednoduché pravidlo: když dojde proud, zapálíme svíčku. A když dojde energie, sáhneme po životabudiči.

(jn)

Jak to vidí Agnes ze čtvrté řady

Když se střetnou dva různé světy, může to dopadnout všelijak. Buď po nárazu nezůstane nic, nebo vznikne něco nového, co už nikdy nebude stejné. Přesně tak do sebe natrefí díky dešti dva světy — jeden šedé knihomolky Haliny a druhý přímé a životem ostřílené Roxany. Na první pohled nemají nic společného a mohlo by se zdát, že si ani nebudou mít co říct. Přesto jsme mohli pozorovat vznik jednoho láskyplného vztahu.

Inscenace ve mně zanechala hluboký dojem. Nejen díky lince příběhu, ale i díky výkonu všech herců. Občas jsem si říkala, že Roxana reaguje možná až příliš rychle a trochu ploše, bez přemýšlení, jako by k ní snad ani Halinina slova ještě nemohla dojít. S postupem času toto zmizelo a Roxaniny reakce pro mě byly uvěřitelnější. Líbila se mi dynamika vývoje postav Roxany a Haliny, i jejich vzájemného

vztahu.

Musím ocenit volbu scénografie, která nechala prostor divákovi fantazii, zároveň však bylo zcela jasné a jednoduše vyjádřeno, kde se přesně nacházíme. Atmosféru dobře doplňovala chytře zvolená světla i vybraná muzika.

Jsem velice ráda, že jsem toto představení v podání Rádobydivadla Klapý mohla vidět.

Dnes jsem viděl opravdu divadlo

Musím říct, že letošní přehlídka má pro mě zatím vzestupnou tendenci. Už dlouho se mi nestalo, abych z divadla odcházel tak plný emocí. Jak je možné, že mám v očích slzy radosti, a přitom se přede mnou odehrává smutný příběh?

Skořápka je důkazem toho, že méně je opravdu více. Minimalistická scéna, žádné excentrické

výstupy, žádné násilné přehrávání, žádné vnucování myšlenek divákovi. Dnes jsem viděl opravdu divadlo. Divadlo velmi citlivě zpracované, divadlo postavené na skvělých hercích. Zejména představitelka Haliny, které jsem věřil každé slovo, každý pohled, každé gesto. I představitelka Roxany jí byla skvělou hereckou partnerkou, i když občasné vy-

padnutí z role ve stylu odříkání repliky bylo maličko patrné. Ale díky oběma herečkám jsem dnes pochopil, jak i scény s málo slovy dokáží diváka vtáhnout a úplně pohltnout.

Dnešní divadelní představení mě dostalo a klidně bych si na něj zašel znova.

DivakLaik

Sněhový Brněnec — Brněnec „z doslechu“

(Pozor, natáčíme! 6. 10. a Tři banánové krabice 7. 10.)

Sněhový Brněnec, který se konal ve dnech 4.—6. dubna 2025, mi letos také zůstal bohužel odepřen, neboť jsem opět musela být na jiné divadelní přehlídce. Proto si dovoluji připomenout Sněhový Brněnec slovy členky lektorského sboru Johany Jurášové.

Dvě divadelní skupiny reprezentovaly Pardubický kraj (Chvaletické divadlo JEN TAK a DS TYL Králíky), další dvě přijely z Jihomoravského kraje (Divadlo Prkno Veverská Bítýška a DS teaTrum Velké Opatovice). Z pěti inscenací sáhly čtyři po textech současných dramatiků – třikrát šlo o zahraniční autory, jednou o českého a v jednom případě soubor autorsky navázal na svou předchozí tvorbu původně inspirovanou také v zahraničí. Režijní taktovky se ujali převážně muži (čtyři ku jedné) a bez výjimky zůstali věrní mužským autorům. Jedinou výjimkou – a zároveň čerstvým větrem do plachet – byla režisérka. Dramaturgická nabídka

se nesla převážně v komediálním duchu, přičemž jeden ze souborů uvedl jako jednu ze svých inscenací i pohádku. Žádná z inscenací se nevydala cestou čistě vážného tématu, přesto u žádné plně nepřevážil čistě zábavní charakter. Na jevištích se vystřídalo celkem 28 herců a hereček – šestnáct žen a dvanáct mužů, přičemž dvě inscenace obsadily výhradně ženy.

Letošní lektorský sbor ve složení Petr Kolínský, Martin Hak a Johana Jurášová spolu s tajemnicí Hanou Cihlovou udělil nominaci na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou inscenaci

Tři banánové krabice Divadlo Prkno Veverská Bítýška. Kromě toho se rozhodl udělit doporučení inscenaci *Pozor, natáčíme!* souboru DS teaTrum Velké Opatovice. Obě představení vysoctí diváci letos uvidí. Kromě nominace a doporučení rozdělil lektorský sbor také devět cen a šest čestných uznání za četné úspěchy v divadelním snažení zúčastněných souborů.

Propagace a informace o přehlídkovém dění v Brněnci je bohužel velmi chabá, což je škoda. Myslím si, že by si zasloužilo vejít v povědomost i širšímu okruhu divadelníků, kteří nemají vždy možnost přijet osobně. (vk)

O úsměvu na rtech přehlídkové účetní

V divadle platí několik nepsaných zákonů. Herci nikdy neříkají „zlom vaz“ bez lehkého pověřčivého ohlédnutí, technikům nikdy nedochází izolepa, a pokud ano, vždy se najde aspoň kousek, kterým to „ještě chvíli podrží“. A pak je tu ten nejdůležitější – pokud má účetní úsměv na rtech, pak je všechno v pořádku.

To poznáte hned po příjezdu na přehlídku. Soubor dorazí, přinese bedny s kulisami, kufry s kostýmy, pár rekvizit, které vypadají podezřele jako inventář z domácnosti, a jeden technik už cestou hlásí, že „ty štafle snad vydrží“. Všichni se tváří soustředěně, ale až když účetní - ta nenápadná dáma s propiskou a pohledem, který zvládne odhadnout rozpočet pouhým okem - projde kolem pokladny s lehkým pousmáním, víme, že festival může začít.

Účetní totiž ví všechno. Kdo zapomněl účtenky, kdo si objednal pět káv a zaplatil dvě, kolik

členů souboru přijelo – bydlelo – hrálo – jedlo – odjelo, komu se ztratila faktura „někde mezi scénářem a režijní knihou“. A když se na konci dne usměje, znamená to, že čísla dávají smysl, účastníci jsou spokojení a pokladna se neschovává pod stůl.

Zato když úsměv zmizí, začne tiché napětí. Organizátoři zpozorní, ředitelka si začne nervózně popotahovat šálu a technik se nenápadně vzdaluje směrem k autu, jako by tušil, že právě jeho cestovní příkaz bude ten chybějící.

Ale nebojte. Na Krakonošově

divadelním podzimu se většinou všechno vyřeší – s humorem, kávou a drobným povzdechem: „No, hlavně že to máme v tabulce.“ A když večer v hospůdce Ve stolem baráku sedí herci, diváci, starosta, ředitelka přehlídky i účetní – a všichni se smějí – je jasné, že rozpočet sice není procházka po rovné cestě, ale duše divadla stojí pevně.

A tak platí stará festivalová pravda: režisér může být nervózní, herec roztržitý a technik klidně zlomí štafle. Ale pokud má účetní úsměv na rtech, pak je všechno v pořádku. (jn)

Seminář SČDO připravuje otevřenou hodinu

Součástí vysoké přehlídky jsou i vzdělávací semináře. V nabídce jsou hned tři.

Seminář KDP, takzvanou Půdičku, vede letos Vladka Koďoušková, novým lektorem a moderátorem diskuzního klubu je Tomáš Čivrný. Rozhovor s ním nabídlo druhé číslo *Větrníku*. Půdičkáři se schází ihned po skončení večerního představení.

Přijít může opravdu každý.

Další semináře jsou více specifické a bylo potřeba se na ně předem přihlásit. KDP mladým vedou opět Petr Theodor Pidrman a Marcela Plíhalová, vedoucím semináře je Honza Hejral. Seminaristy poznáte tak, že po

skončení představení zůstávají sedět v hledišti, dopoledne se účastní rozborů, jinak přes den pracují v Aktivu.

Pod hlavičkou Svazu českých divadelních ochotníků je vyhlášený oblíbený a navštěvovaný seminář, přesněji řečeno seminář — dílna SČDO. Lektorem je i letos režisér, dramaturg a autor divadelních her Vladislav Kracík, vedoucím pak Jaromír Kejzlar. Téma letošního semináře zní „Dialog v čase a prostoru, prostor v čase a dialogu“. Vláda Kracík prozrazuje, jaký text letos vybral: „Jedná se o hru Mariny Carr *U Kočičí bažiny*. Hru budu asi za půl roku inscenovat, tak se na text podíváme i v rámci semináře. Tady ve Vysokém vybereme monology a dialogy, se kterými budeme pracovat. Naším cílem je dostat papír na jeviště,“ prozrazuje Kracík a zve na poslední otevřenou hodinu. Diváky a divadelníky přivítají seminaristé ve čtvrtek od 13 hodin v hasičárně.

(fry)

Znáte KDP mladým?

I během LVI. ročníku přehlídky probíhá již tradičně seminář

KDP mladým. V letošním roce přijeli do Vysokého nad Jizerou

tři studentky a jeden student semilského gymnázia. Hlavní náplní semináře je kriticky a objektivně rozebrat dílčí složky jednotlivých inscenací z pohledu mladé generace. Výsledkem naší diskuze je krátká recenze zde ve *Větrníku* a vstup v rámci dopoledních rozborových seminářů.

Kromě této teoretické části probíhá každé odpoledne část praktická. Od prvního dne přehlídky hledáme se studenty téma či formu divadelní práce, kterou by si chtěli vyzkoušet. Tato průběžná práce obvykle ústí v krátký divadelní výstup na jevišti velkého sálu. Ani letos tomu nebude jinak. Zakončení semináře proběhne ve středu 8. října po obědě (presnější informace doplníme, sledujte bedlivě *Větrník*). Marci a Píďa

#KDPmladym
#naslouchejmmladym #genZ

Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou

zve

25. října 2025 na společnou slavnostní připomínku 100 let otevření divadelní budovy Krakonoš.

Program:

- 15 hod. — loutkové divadlo *Pohádka naruby*, malý sál,
- 16 hod. — prohlídka divadelní budovy od propadla po divadelní sklady na půdě,
- 19 hod. — videokavárna — oslavy z roku 2015, malý sál,
krátká historie začátků divadelní budovy (dle jednatelských knih),
společné posezení a vzpomínání vás i nás, jak to bylo, je a bude s divadlem
(vzpomínky pamětníků vítány).

Divadlo Krakonoš a jeho ochotníci se na vás všechny opravdu těší.

Návštěva téměř nutná

Kontrolní otázka—kde je středobod přehlídky? Při vjezdu do města (což je letos jedna velká úniková hra)? Nebo v sále při představení? Nebo snad při rozborovém semináři? Omyl. Jedním extra důležitým místem celého přehlídkového kolosu je krámek u vstupu do budovy divadla. Kdo vstoupí a jen prochází, dělá obrovskou chybu.

Zastavte se, pokoukejte, dejte se do řeči. A najednou zjistíte, že jste dosud žili dosti ochuzeně, protože ještě nemáte nic z pestré krámkové nabídky. Přeci potřebujete cokoli, co vám bude připomínat zážitky z vysocké přehlídky jako takové či letošního 56. ročníku národního počínání. A teď si představte, že jste si uvařili kávu do přehlídkového hrníčku a začali jste se do přehlídkového zpravodaje *Větrník* nebo do krásných a plně zásobených knížek.

Konkrétně máme na mysli

dvě, které chybí ve vaší knihovničce. Jana Fričová, šéfredaktorka *Větrníku*, připravila k 50. výročí přehlídky knížku s názvem *To pravé místo pro divadlo*. Jana a její tvůrčí kolektiv vytáhli z archivu veškeré podstatné informace, osobnosti a zásadní momenty historie přehlídky. Parádní počín, ve kterém se dá listovat jak účelně při badatelské činnosti, tak i jen tak při dlouhých zimních večerech.

Druhá knížka vyšla loni, když vysočtí loutkáři slavili 100 let. To

bylo slávy, která stále doznívá. Svátka Hejralová vydala detailně zmapovanou historii s názvem *Tenhle svět nás ještě potřebuje*. Knížka, respektive autorka, získala ocenění Kniha roku Libereckého kraje 2025, konkrétně v kategorii Cena čtenářů. Paráda— kniha i cena.

Takže suma sumárum— krámek otevírá každý den dopoledne v 11 hodin a zavírá až s večerním představením. Knížky jsou vlastně jen drobek celého sortimentu. A představte si, že Jana Fričová a Svátka Hejralová vám knížky podepíší. Najednou v ruce držíte „věc s příběhem“. (fry)

Otevřeno je celý den

Kde najdete přehlídkové informační středisko, určitě víte. Je v městské knihovně, kde vás přivítá usměvavá Eva nebo stejně us-

měvavá Petra. Otevřeno mají každý den, a to mezi 8 a 19 hodinou s polední pauzou. Pokud však dámy obědvají, najdete na

dveřích upozornění s telefonním číslem. Tak se rozhodně nebojte do informačního centra z vysokého divadla dojít. (red)

Záhadné zmizení kurzu KDP mladým

„Nevíte, kde mám kurz KDP mladým?“ vřítel se do redakce udýchaný Honza Hejral, vedoucí kurzu, který byl momentálně nezvěstný. „Proběhal jsem celé divadlo a nikde jsem je nenašel! V hledišti dnes nesedí, protože tam už staví kulisy na zítřejší pohádku,“ poštěskl si.

Až po chvíli se záhada vyřešila. Kurzisté se ukrývali v dámské šatně. Ano, čtete správně – tam, kam se obvykle vstupuje s pokorou a zaklepáním. V tu chvíli se mi vybavila podobná historka z minulých let, kdy jsme zoufale hledali členku poroty Mášu Caltovou, která měla psát recenzi. Pro-

hledali jsme celé divadlo, až jsme ji nakonec také našli... Hádejte kde? Samozřejmě v dámské šatně. Spící a naprosto spokojenou.

Možná by stálo za to prověřit, jestli ta místnost nemá nějaké zvláštní vlny. Možná do svého nitra přitahuje lidi, které pak nechci světu vydat. (jn)

Kam za divadlem příští rok

Svaz českých divadelních ochotníků (SČDO) je vyhlásovatel mnoha přehlídek včetně národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim a celého systému předcházejících krajských postupových přehlídek.

Propozice přehlídek budou na webu scdo.cz vyvěšené nejpozději na začátku prosince. Rok 2026

slibuje opět divadelní žně, připravují se soutěže monologů a dialogů a jednoaktovky.

Kandrásek je soutěž monologů a dialogů určená pro děti a mládež ve věku 8 až 18 let, národní kolo je naplánované na 18. dubna v Neratovicích.

Pohárek je dospěláckou variantou soutěže, respektive pro věkovou kategorii 16+, národní

kolo proběhne ve Velké Bystřici u Olomouce o víkendu 12.—14. června.

Národní přehlídku jednoaktových her a krátkých inscenačních útvarů budou hostit Holice ve dnech 21. a 22. listopadu.

Krajské přehlídky směrem do Vysokého se rozjedou od února do června, divadlo Krakonoš ožije v týdnu 9. až 17. října 2026. (fry)

Nezapomeňte na Cenu diváka

Doufáme, že nezapomínáte „bodovat“ představení, ze kterého právě odcházíte. Tři skleněné a viditelně smajlíky označené nádoby – to aby bylo hlasování křišťálově transparentní – i košíček s žetony jsou stále připravené u šatny divadla. Takže sdělte všem, zda jste VELMI SPOKO-

JEN, MÉNĚ SPOKOJEN či NE-SPOKOJEN. Podrobný návod jak hlasovat, najdete v letošním *Větrníku* č. 1. (red)

Aktuální výsledek hlasování diváků 5. 10.: M. Szczygielski, *Skořápka*, Rádobydivadlo, Klapý: 94,48

Káva, dortík a video

Jelikož i na pondělí 6. října je hlášené deštivé počasí, připravili organizátoři rozšíření programu. Návštěvníky KDP zvou do hospůdky Ve Stoletém baráku. Tentokrát nejen na kávu a nějakou dobrotu od přehlídkových cukrář-

ských mágů, ale také do videokavárny. Na program je *Dokument k 50. národní přehlídce venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim*. Začátek je ve 13 hodin.

(red)

Ztráty a nálezy

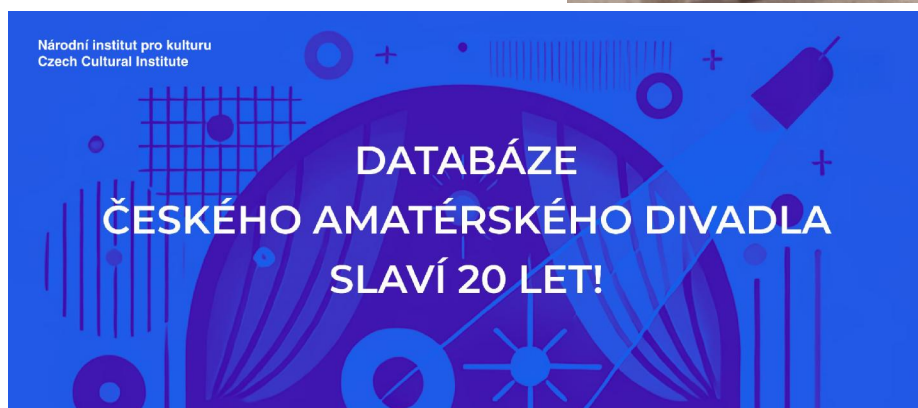
Prosíme diváky, aby věnovali pozornost následujícím řádkům. Ztratilo a našlo se několik věcí.

V parku se našly klíče od auta, k vyzvednutí jsou v městské knihovně.

Našla se stříbrná náušnice, která je k vyzvednutí v divadelní šatně pro veřejnost.

Naopak se ztratila dámská bunda, která visela na věšáčku u vchodu na půdičku, patrně šlo o záměnu – prosím výměna je možná, hlase se v kuchyňce.

Ztratila se zlatá náušnice, přikládáme foto. Předat ji můžete v redakci *Větrníku*.

Z dobového tisku

Tentokrát vybíráme z časopisu *Amatérská scéna*, konkrétně z prvního čísla roku 1985. Pan Zdeněk Kokta popisoval přehlídku jako „nádhernou společenskou událost“ a tím zval i na ročníky budoucí.

V předvečer patnácté Národní přehlídky ve Vysokém nad Jizerou byla otevřena ve vysockém muzeu výstava, která zachycuje historii uplynulých patnácti let. F. X. Šalda napsal: „Radostný je pohled na člověka, který se něčím dobrým nadchne, něčemu krásnému slouží a pro něco velkého se obětuje...“ Tato slova platí i o Národních přehlídkách vesnických a zemědělských souborů. Něco dobrého – jde o setkání lidí stejně zapálených ochotnickým divadlem. Něco krásného – přehlídková představení, která evokují estetický zážitek. Něco velkého – tradice už patnácti roků. (...) Národní přehlídky mají však i významné mimodivadelní funkce. Jde o kontakty přátel ochotnického divadla, jde o společenský život kolem přehlídky, jde o kouzlo samotné tvorby v oblasti divadelní, která přináší radost, tříbí fantazii a evokuje nová poznání. (...) Ochotníci se tu cítí mezi ochotníky, je to jakýsi sváteční okamžik, v němž host upřímně přijímá péči svého hostitele, je to odměna za zkoušky a všechno to krásné trápení s divadlem. (...) Dík všem, kdo byli u vzniku této krásné tradice, kdo ji udržují a obnovují. Na národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou už dávno nejde jen o představení jednotlivých souborů, jejich hodnocení, ale o nádhernou společenskou událost. Proto se v ten čas, kdy i držgrešle dub ztrácí své dukáty, do Vysokého nad Jizerou ochotníci vrací.

Apropo – letošní výstavy provázající přehlídku slaví dvě stovky. První v muzeu připomíná loňské

sté výročí vysockých loutek a letošní sté výročí divadelní budovy najdete na půdě divadla. Určitě zavítejte na obě.

úterý 7. října 2025		
kdy	co	kde
8:30	Dospělé dítě	velký sál
	Desná	
10:00	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Velké Opatovice	malý sál
12:30	příjezd Horšovský Týn	
13:00	KDP mladým	Aktiv
13:00	dílna SČDO	hasičárna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Desná, Veverská Bítýška, Horšovský Týn	před divadlem
16:00	Tři banánové krabice	velký sál
16:30		
17:00	Veverská Bítýška	
20:00	Královny	velký sál
20:30		
21:00	Horšovský Týn	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Veverská Bítýška, Horšovský Týn, Desná	malý sál

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.